

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Censuris, In Qua Sex Disputationibus De Poenis Ecclesiasticis, deque
Irregularitate fusè tractatur, cum Indicibus necessariis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

§. 1. Expenduntur suspensiones ipso iure latae ob iniquam ordinum
susceptionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76667)

Suar. *disp.* 29. *sect.* 3. *num.* 2. Quod si dubia sit suspensio præstanda est absolutio non absolute, sed hac conditione præmissa: si ceteris vinculo suspensionis, ego te absolvo, &c. Ut notavit Navar. *dicto cap.* 27. *num.* 162. Et hæc absolutio ad cautelam nuncupata necessaria omnino est, ut officium exercere, vel beneficium administrare possis, cum questio suboritur de valore suspensionis: ut docet Sayrus *lib.* 4. *cap.* 17. *num.* 37.

PUNCTUM X.

De suspensionibus tam in corpore iuris, quam extrinsecis, contentis.

§. I.

Expenduntur suspensiones ipso iure latae ob iniquam Ordinum susceptionem.

1. Suspenditur suscipiens Ordinem ab Episcopo Episcopali dignitati renunciantem.
2. Item suspenditur ab executione Ordinis suscepti recipiens Ordinem, seu Consecrationem Episcopalem ab Episcopo excommunicato, suspensio, vel interdicto, &c.
3. Tertio suspenditur qui excommunicatione maiori ligatus ob Clerici percussione Ordinem aliquem suscipit.
4. Quarto suspenditur suscipiens Ordinem ab alieno Episcopo, absque licentia proprii Ordinarii.
5. Quinto suspenditur ordinatus ab Episcopo proprio, Pontificalia exercente in aliena diocesi, sine licentia Episcopi illius loci.
6. Sexto ordinatus ante legitimam ætatem.
7. Septimo Ordines suscipiens extra tempora designata ab Ecclesia.
8. Octavo ordinatus non servatis temporum interstitiis.
9. Nono promotus per saltum.
10. Decimo qui post contractum matrimonium etiam non consummatum aliquem ex sacris Ordinibus suscipit, extra casus à iure permisos.
11. Undecimo qui sede Episcopali vacante, neque a statutu occasione alicuius beneficii recepti vel recipiendi, ordinatur in sacris intra annum cum literis dimissoriis à Capitulo acceptis.
12. Duodecimo ordinatus carens titulo patrimonij, vel beneficii ad Ordines sacros requisito, pacto inito cum Ordinante, seu presentatore de non petendis alimentis.

PRIMO ordinem suscipiens ab Episcopo qui Episcopali dignitati renunciant, suspenditur ab executione Ordinis sic suscepti; à qua suspensione solus Pontifex absolute potest, nisi forte ignoranter Ordo susceptus sit, quia eo casu Episcopo datum est dispensare. Sicut habetur in *cap.* 1. *de ordinatis ab Episcopo, qui renunciant Episcopatu.* Ut autem hanc suspensionem incurras, requiritur ex parte Episcopi ut ipse renunciant Episcopatu non solum quoad locum, sed etiam quoad iurisdictionem, officium, & usum Ordinis Episcopalis, eaque renunciatio Pontifice acceptata sit. At ex tua parte necessarium est, ut à prædicto Episcopo Ordinem sacrum recipias, ibi: *Sane si ab eodem sacros Ordines scienter quis receperit &c.* neque enim ob susceptionem minorum Ordinum usque ad Subdiaconatum exclusivè in hanc penam incidis, esto Episcopus non solum renunciasset dignitati Episcopali, quoad potestatem conferendi sacros Ordines, sed etiam quoad potestatem conferendi minores, quia Textus solum loquitur de recipiente sacros Ordines, cuius dispositio utpotè personalis, extendenda non est ultra casum expressum, ut bene advertit Bonacina, *t. 3. de censur. disp.* 3. *q. 1. punct.* 9. *num.* 11. Sayrus *lib.* 4. *cap.* 14. *num.* 8. Neque ab hac pena excusaris, tamen ex licentia proprii Episcopi eos Ordines sacros recipias; quia ea licentia nulla est, cum nullus alius à Pontifice possit præfactum Episcopum habilem reddere ad Ordines conferendos, munerisque Episcopalia ministranda. Ut notat Bonacina *suprà, n. 7.* Secundò est opus, ut Ordinem sacrum à præfacto Episcopo suscipias sciens Episcopatu quoad locum, & dignitatem renunciasse, impediturque esse ab Ordinum collatione, ut colligitur ex illis verbis: *Si ab eodem sacros Ordines scienter quis receperit.* Ergo seclusà hac scientià, seu ignorantia affectatà, in hanc censuram vel penam non incidis. Et quidem si ignorantia invincibilis Ordo susceptus sit, id omnino verum existimo; quia eo casu non re indignum fecisti officij suscepti executione, cum nullam culpam commiseris. Præterquam quòd censura, vel pena culpam mortalem supponunt. Neque obest quòd Episcopo proprio concedatur dispensatio in hoc impedimento, quando nec scienter, neque

cum ignorantia crassa, & supina Ordo susceptus est, quia illi dispensatio largè accipitur pro permissione Ordinis exequendi, & declaratione ab Episcopo facta nullam ibi adesse suspensionem. Vt explicat Coninch. *disp.* 1. *q. 1. d. 1. n. 11.* Gaspar Hurtado *tract. de suspens. diffinit.* 1. *q. 3. num.* 34. Præterquam quòd potuisti (ut multis placet) Ordinem suscipere cum ignorantia vincibilis, & mortaliter culpabili, tamen non crassa, & supina.

Secundò ab executione Ordinis suscepti suspenderis, si recipias Ordinem, seu consecrationem Episcopalem ab Episcopo excommunicato, suspensio, vel interdicto, irregulari, simoniacò, hæretico, vel schismatico, quia omnes hi carere potestatem conferendi Ordines. Non igitur debent executionem illorum alius conferre iuxta vulgare principium. *Nemo dat quod non habet.* Et *Cap. Dabertum, l. 1. q. 7.* Opus autem est, ut prædicti omnes sint ab Ecclesia ut tales denunciati, nam ante denunciationem tolerantur ab ip'a, & potestatem conferendi Ordines in favorem fidei retinent, idoque recipientes nulla suspensione ligantur. Ut notavit Sayrus *libro 4. thesauri, cap. 13. numero 4.* Suarez *disp. at. 31. sect. 1. num.* 64. Bonac. *tom. 3. de censuris, disp.* 3. *quest.* 1. *punct.* 10. *num.* 2.

Difficultas autem est, An si laboras ignorantia probabili dicti defectus in Ordine recipias, ab illius executione suspenderis? Affirmant plures Doctores. Glossa in *cap. 1. qui a Simoniacis, l. 1. q. 1.* Et in *cap. ab excommunicato, l. 1. q. 1. Couaruu. cap. alina mater, l. 1. §. 6. num.* 6. Suar. *disp.* 1. *sect.* 1. *num.* 64. Sayrus *lib.* 4. *cap.* 14. *num.* 3. Bernard. Diaz. *tract. cap.* 28. *num.* 3. Alter. *de censur. disp.* 9. *cap.* 4. Bonacina alius relatis *t. 3. de censur. disp.* 3. *q. 1. punct.* 10. *num.* 4. Motus est quia hæc prædicta ab executione Ordinum, non videntur appolita in penam delicti ipsius ordinati, sed in iniuriam, & detractionem ordinantis, ad cuius finem parum refert siue scienter, siue ignoranter ordinatus Ordinem receperit. Præterea hæc decisio nititur illi vulgari principio. *Nemo dat quod non habet.* Argum. *cap. gratia, l. 1. q. 1.* Ergo quoties Ordines fuerit impeditus à sui ordinis executione, nequibit eam alteri conferre. Nihilominus verius existimo te excusatum esse à dicta privatione, si ignorantia probabili Ordinem ab his impeditis receperit. Quæ fuit licentia Innocentij in *cap. 1. numero 4. de schismaticis, Pauormit. in cap. veritatis, num.* 6. *de del. & contum.* Alfovi à Castro *lib.* 2. *de lego paralia, l. 1. conclus.* 3. Rodrig. in *sum. t. 2. c. 19.* Coninch. *disp.* 1. *q. 1. n. 11.* Gaspar Hurtado. *tract. de censur. diffinit.* 1. *q. 3. num.* 34. Motus quo nullus est Textus ex quo colligi possit, sicut prædicta ignorantia à hanc privationem contrahi: imò potius contrarium non leuter deducitur ex *cap. si qui si monachi, l. 1. q. 1. c. ordinatio, g. 1. Et cap. 1. §. 2. de schismaticis, cap. per nos 34. de simonia.* Præterquam quòd falsum est hanc inhabilitatem non esse appolitam in penam delicti ab ordinato commissi, Ordines ab incapaci recipiendo, ut expeditenti prædictos textus facile constare potest. Illud vero vulgare principium, *Nemo dat quod non habet, ad summum venum est in iis quæ à donante per translationem domini conferuntur, secus vero in his quæ consequenter, vel ex potestate ab Ecclesia, vel à Deo accepta alteri communicantur, ut exemplis facile comprobari potest. Non baptizatus confert baptismum potest, sacerdos peccator à peccatis confertur, & gratiam conferre. Et in humanis gubernator civitatis, & iudex ad iudicandè bona alicui potest que ipse non habet, quia ad hæc omnia solum in conferente requiritur potestas: cum autem Episcopus quantumcumque simoniacus, & hæreticus sit potestatem habeat Ordines validè conferendi quibus annexa est excommunicatio, dum expressè non impeditur, efficitur executionem concedere, tamen ipse illam non habeat.*

Hinc inferitur te non esse impeditum ab executione Ordinis à prædictis recepti, si illum recepisti metu coactus, qui te à culpa excusant. Vt docuerunt Sylvest. *verbo irregularis, §. 9. vers. secundum.* Navar. *c. 27. num.* 144. Tamen contra sentiat Suar. *disp.* 3. *sect.* 1. *num.* 63. Bonac. *de censur. disp.* 3. *q. 1. punct.* 10. *num.* 5.

Potriò qui scienter hanc inhabilitatem non in penam Ordinatis, sed Ordinantis iniungi, consequenter affirmant à solo Pontifice relaxari posse. At nos qui censemus esse veram censuram, seu penam ob delictum Ordinatis impositam, affirmamus aliquando ab Episcopo posse remitti potius, cum est contracta absque ignorantia crassa, & supina, tamen cum ignorantia vincibilis, & mortaliter culpabili. Argum. *cap. 1. requisit de ordinato ab Episcopo qui Episcopatu renunciant.* Secundò quando contracta est ex delicto occulto, neque ad forum contentiosum deducto, quia Conc. Trident. *sess.* 24. *cap. 6. de reformat.* omnibus Episcopis facultatem concedit absolventi, & dispensandi in omnibus censuris, & penis ex delicto occulto provenientibus &c.

Tertio suspenditur qui excommunicatione maiore ligatus ob Clerici percussione, Ordinem aliquem suscipit: habet

beat cap. cum illorum de sentent. excommunicat. ubi Innocent. III. inquit: Nonnulli Ecclesiasticam censuram negligentes in excommunicatione positi Ecclesiasticos Ordines accipiunt non formidant. Quid autem de his fieri debeat Apostolicum sepius oraculum imperatur. Circa quos credimus distinguendum, quod tales vel sciunt excommunicationis se vinculo irretitos, vel non recolunt scilicet pro quo in lata sententia Canonem inciderunt, vel scilicet quidem scientes iuris ignari nesciunt exinde se tenent. Primum si fuerint saeculares Clerici ad susceptis Ordinibus concessis in perpetuum deponendis, in reliquis casibus tam Archiepiscopi, quam Episcopi absque mandato Sedis Apostolica specialis, dispensandi facultatem se noverint non habere; quibus etiam est absolutio saltem interdicta, cum maiora intelligantur illis prohibita, quibus verita sunt minora. Quod si claustrales huiusmodi fuerint, & ad Ordines promovendi coningas, iuxta praescriptam distinctionem, qui sciunt in contemptum Ecclesiasticam disciplinam se iecerint ordinari, ab executione suscepti Ordinis, & si non decesserint manere suspensos. Circa reliquos vero facti memoriam, vel iuris peritiam non habentes, nona posteriorum voluntate pensata, post inunctam regularem penitentiam & penitentiam, Abbatibus ipsorum poterunt dispensare, nisi graue fuerit & non aabile factum, aut is qui fecit aditus fuerit, & discretus, ut violenter contra obliuionem, & ignorantiam presumatur.

Ex hoc textu constat Clericos saeculares excommunicatos suscipientes in excommunicatione esse deponendos: Regulares vero ab executione Ordinis suscepti, & officii suspensos esse. Et licet illud verbum deponendos sit futuri temporis, indicetque censuram hanc, seu poenam aduersus Clericos saeculares comminatoriam esse, & opede iudicis ferendam; attamen quia in eo Textu solum Pontifici dispensatio remittitur deagata Archiepiscopis, Episcopis dispensandi facultates, conuincitur manifeste deponitionem ipso iure in unguis, aliis frustra negaretur Episcopis haec facultas, & Pontifici remitteretur, cum nihil esset dispensandum. Praterquam quod Regulares suspenduntur ipso iure, et ideo credendum est saeculares etiam suspendi, quia ex dispositione vnius patris constitutionis manifesta, alia que est dubia explicari debet. Argum. leg. 2. ff. de rebus dubijs. Sicuti notat Bonac. disp. 7. q. 1. p. 6. num. 5. Et licet Textus de recipientibus Ordines in excommunicatione ob Clerici per uisionem contracta, loqui tantum videatur: at communis omnium sententia est teste Bonac. supra, num. 1. dispositionem intelligendam esse de qualibet excommunicatione. Tum quia Pontifex cum ad deponitionem procedit generaliter loquitur, ubi: Nonnulli Ecclesiasticam sententiam negligentes in excommunicatione positi, Ecclesiasticos Ordines accipiunt non formidant. Et infra, excommunicationis vinculo irretitos. Tum quia nulla est specialis ratio, ob quam susceptio ordinum in excommunicatione ob perculionem Clerici potius quam in excommunicatione ob alias causas huiusmodi censuram subiciatur.

Ad incurrandam igitur hanc poenam necessarium est ut suscipiens Ecclesiasticos Ordines in excommunicatione maior ligatus sit, quia nomine excommunicationis absolute potior, maior tantum intelligitur, & in decreto penali non lata, sed potius stricta interpretatio facienda est. Vt ex communi notat Bonac. l. 3. de censur. disp. 3. q. 1. p. 6. num. 1. Aliqui doctores, Couarr. cap. alma mater. l. p. 8. 6. num. 6. Maiolus lib. 2. c. 34. Marius Alciatus l. 2. disp. 1. c. 6. v. 1. ad probandum, censent suscipientem Ecclesiasticos ordines suspensione, vel interdictio innotatam huic poenae subiciat, eo quod aequale nequar, & Ecclesiasticam disciplinam contemnat, ac si in excommunicatione positus Ordines Ecclesiasticos reciperet. Sed relictus Stephan. Davila. 7. p. de censur. disp. 1. sect. 1. dub. 6. Suar. disp. 3. l. 1. num. 58. Bonac. l. 3. de censur. disp. 3. q. 1. p. 6. num. 3. ob solum susceptionem Ordinis in excommunicatione hanc poenam incurri, quia praedictus Textus in cap. cum illorum solum de suscipientibus Ordines in excommunicatione loquitur, & dispositiones penales extendenda non sunt ob identitatem rationis.

Deinde sic excommunicatus suscipere debet aliquem ex Ecclesiasticis Ordinibus, ubi: Ecclesiasticos Ordines recipere non formidant, & quamuis prima tonsura communi modo loquendi Ordo nancupetur, at quia stricte, & proprie loquendo ab Ecclesiasticis Ordinibus distinguitur, ad illorum recipiendum est dispositio; ea de causa suscipiens primam tonsuram in excommunicatione huic poenae non subicitur: ut tradit Nauar. cap. 27. num. 24. Suar. disp. 3. l. 1. num. 58. Filiucius tract. 17. cap. 1. num. 94. Auila 7. p. de censur. disp. 9. sect. 1. dub. 6. Ob eandem rationem suscipiens consecrationem Episcopalem excommunicatione ligatus excusari ab hac poena potest, quia secundum probabilem sententiam, non est Ordo à Sacerdotio distinctus. Praterquam quod suspensio generaliter lata non afficit Episcopos, nisi eorum fiat expressa mentio. Atque ita docet Suar. num. 58. Filiucius num. 94. Bonac. tom. 3. de censur. disp. 3. q. 1. p. 6. num. 4. Quod vero Nauar. lib. 1. consilio. et. de excommunicat. cons. 23. ad num. 2. refert 26. Et Auila 7. p. de censur.

vis disp. 9. sect. 1. dub. 6. censent huic poenam locum non esse Ordinibus minoribus in excommunicatione susceptis, nullatenus admittendum est; quia verè sunt Ordines Ecclesiastici, ut probatur in unius tract. de Ordine, & praesens Textus de suscipientibus Ordines Ecclesiasticos loquitur, & forte ob hanc causam non dixit Ordines sacros, sed Ecclesiasticos; ut tam in minoribus, quam maioribus censetur comprehensum sicut docet Suar. de disp. 3. l. 1. sect. 1. num. 59. Filiucius, tract. 17. cap. 5. q. 2. num. 9. Bonac. disp. 3. q. 1. p. 6. num. 3.

Sed an ab hac poena, seu censura excusetur excommunicatus Ordines suscipiens in excommunicatione ignarus probabiliter suae excommunicationis, vel prohibitionis Ecclesiasticae Dissidentium Doctores. Nam Couarr. cap. alma mater. l. p. 8. 6. num. 6. Maiol. l. 2. c. 4. de irregulari. c. 34. num. 4. Marius Alciatus l. 2. disp. 1. c. 6. dub. 2. negant excusari, quia haec non tam est poena, quam quaedam inhabilitas, quae absque culpa contrahi potest, id est, quae in dicto cap. cum illorum non solum scientes se esse excommunicatione irretitos, sed etiam illius ignari, aut ignari iuris, quo tenentur deponitioni, seu suspensioni subiciuntur.

Ceterum longe verius est à praedicta poena excusari in foro conscientiae hunc excommunicationis, vel prohibitionis Ecclesiasticae probabiliter ignarum. Vt docuit Panormitan. in cap. veritas. num. 46. de Dolo & cautum. Et in cap. cum illorum, n. 15. de sententia excommunicat. Syluest. verbo irregularitas. 7. Nauar. c. 27. n. 24. Suar. disp. 3. l. 1. num. 59. Filiucius, tract. 17. cap. 5. q. 2. num. 94. Bonac. disp. 3. q. 1. p. 6. num. 2. Quia negari non potest hanc deponitionem, seu suspensionem poenam non esse, cum sit priuata executionis Ordinis suscepti, & officii possessi, & consequenter iuris quae sit; at poena cessante culpa contrahi non potest. Ergo, Neque obest quod ignorantiam suam excommunicationem, vel ius quo tenentur suspendantur, seu deponantur, quia id intelligendum est de ignorantia vincibili, & mortaliter culpabili. Nam in vincibiliter ignorantibus dictam excommunicationem, seu Ecclesiasticae prohibitionem solum in foro externo suspensi, seu depositi censeri debent, eo quod in foro externo nulla huius rei probabilis ignorantia praesumatur.

Absolutio, seu dispensatio huius poenae in Clericis saecularibus referatur Pontifici, in regularibus iuri communi relinquitur, & si fiat cum ignorantia committitur eorum Superioribus.

Quanto suspenditur ab executione Ordinis suscepti ab alieno Episcopo absque licentia proprii Ordinarii. Aliquis Doctores placet hanc suspensionem sufficienter probari ex cap. illud quoque. l. 1. disp. 7. ubi dicitur: Non sit rita ordinatio eius. Et in cap. si quis ausus fuerit, eadem disp. dicitur: Irrita sit huiusmodi ordinatio. At Suar. l. 5. de censur. disp. 3. l. 1. num. 13. existimat in his verbis non contineri censuram ipso iure latam, sed ferendam. Non esto in praedictis capitulis dicitur, irrita sit talis ordinatio, intelligi debet per sententiam: quia est benignior interpretatio, & Textui accommodata, quod satis colligitur ex eo quod in Concilio Niceno cap. 17. vnde illi Textus deducti sunt, dictum sit irrita erit, & secundum aliam translationem irrita habetur, scilicet sententia accedente; idcirco in cap. translationem de temporib. ordinat. dicitur: Interdicens illis est Ordinis suscipi executio.

Verum est in his textibus non continetur suspensio ipso iure lata, continetur tamen in Extrauag. Bij. V. quae incipit: Cum ex sacrosanctum, quae est sexta illius in Bullario, eamque refert Salcedo in sua pract. cap. 26. & confirmauit Pius V. in suis constitutionibus Apostolicis sanctione 22. ut refert Corduba in sum. q. 114. & habetur Regula 22. cancellaria apposta ad finem propriorum mortuum. Et licet in supra d. Extrauag. solum feratur suspensio aduersus suscipientes aliquem sacrum Ordinem absque dispensatione Canonica, aut legitima licentia, vnde constat ex illis verbis: Ad aliquem ex sacris Ordinibus se fecerint promovendi: attamen in cap. 1. de temporib. ordinat. in 6. generaliter feratur suspensio aduersus Hispanos, qui ad Episcopos Italiae accedunt ordinandi, sine Episcopi proprii licentia. Denique Conc. Trident. sess. 23. ca. 8. de reformat. apertis verbis hanc suspensionem indicit: Si quis (inquit) ab alio promoveri perat, nullatenus id et etiam cuiusvis generalis, aut specialis rescripti, vel privilegij praetextu etiam statuis temporibus permittatur, nisi eius probitas, ac mores Ordinarii sui testimonio commendentur. Si secus fiat Ordinandi à collatione Ordinum per annum Ordinatus vero ab Ordinum executione quamdiu proprio Ordinario addebitur ex parte, sit suspensus. Haec igitur suspensio incurritur ob receptionem Ordinum tam maiorum, quam minorum; quia de omnibus generaliter Textus loquitur, sicuti declarauit ibi sacra Concilij congregatio. Ob receptionem autem primae tonsurae, non videtur hanc suspensionem contrahi. Tum quia nullum est officium annexum à cuius executione suspendi iudicatus possit. Tum denique quia sit etiam loquendo, & rigore iuris spectato non est Ordo, & solum ob Ordinem receptum indicitur haec suspensio. Atque ita tenet Tolet. lib. 1. sum. cap. 44. num. 4. Zelota l. p. pract. Episcop.

verbo dimissoria. August Barbofa in remissionib. concil. sess. 23. c. 8. circa finem. Et alij. Quamvis oppositum censent plures Doctores relati à Bonac. disp. 3. q. 1. p. 11. num. 18. Oportet verò vt recipiens dictos Ordines culpam mortalem committat sic recipiendo, quia censura, & pœna grauis hanc culpam exigunt. Quare si ex aliquo capite à culpa mortali excusetur, vel quia ignorauit probabiliter talem Episcopum cetero potestare ordinandi, vel litteras illas dimissorias insufficientes esse, vel quia ad susceptionem prædictorum Ordinum graui metu fuit inductus ab hac censura, & pœna excusabitur. Sicuti notant Nauarr. in sum. cap. 27. num. 155. & in cap. recepta de restitut. spoliarum. propos. 8. num. 32. Henric. lib. 13. cap. 38. Coninch. disput. 14. de censur. num. 36. Auila de censur. 7. p. disp. 9. sect. 1. dub. 7. Suar. disput. 31. sect. 1. num. 15. Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 1. pun. 10. num. 15. & alij apud ipsos. Quinimo Salcedo in pract. cap. 26. §. ex tunc. Et Auila 3. p. de censur. disp. 3. dub. 7. §. pro intelligentia, docent ignorantiam culpabilem, modo affectata non sit, excusare, quia Pius II. in sua Extrauag. vitur verbo præsumptoris, ad cuius notitiam decretum Conc. Trident. regulandum est.

Sunt tamen aliqui casus, in quibus permittitur ab alieno Episcopo absque licentia proprii Ordinis suscipi. Primus est, si proprius Episcopus ab executione Ordinum sit notorie suspensus, eo quòd subditum alterius diocesis sine debita facultate ordinauerit: nam eo casu subditis conceditur facultas, vt ab alieno Episcopo Ordines recipiant. Cap. eos qui de temporib. ordinat. in 6. Et ibi Glossa. Et notauit Pet. Rebuff. pract. benefic. 1. p. de formula dimissoria, num. 19. Salcedo pract. cap. 26. §. tribus tamen casibus. Suar. disputat. 31. sect. 1. num. 15. Non est autem opus, vt suspensio sit declarata, sufficit si per euideniam facti notoria sit, quia Textus in dicto cap. eos qui, solum requirit esse manifestam, quod tum euideniam facti, tum sententia Iudicis contingit. Sicuti aduertit Auila 3. p. disputat. 5. dub. 7. conclus. 3. Bonac. t. 3. de censur. disputat. 3. q. 1. pancl. 10. num. 6.

Secundus est, si per triennium commoretur cum Episcopo tanquam eius familiaris, seu de eius familia, & beneficium quancunque fraude cessante statim ab illo recipiat. Vt habetur in Conc. Trident. sess. 23. cap. 9. His enim conditionibus positis, poterit primam tonsuram, & reliquos Ordines tam maiores, quam minores recipere ab illo Episcopo, absque proprio Episcopi licentia, qua Conc. Trident. nullam restrictionem apposuit. Quod intelligendum est de Episcopo diocesis, & subditus actu habente. Nam titulares Episcopi nequeunt prætextu cuiuscunque familiaritatis aliquid secum per triennium commorantem ordinare, quia sic cauetur in dicto Conc. Trident. sess. 14. c. 2. de reformat. quod decreto sess. 23. cap. 9. reuocatum non fuit, vt supponunt Doctores communiter. Familiaris autem in præfati ille tantum censendus est, qui cum Episcopo in eodem loco commoratus fuerit, non verò ille qui longè distat, tamen sumptibus Episcopi alatur, quia eius mores non satis poterit perspicuos habere, quæ furtatio ob quam Concilium postulat, vt familiaris cum Episcopo per triennium commoretur. Hoc autem triennium spectat ad communem sententiam continuam esse debet, quia quoties à iure tempus ad aliquem actum assignatur, plerumque continuum intelligitur. Vt tradit Glossa leg. 3. & legatum alter. ff. de usufructibus, & in Rub. ff. de diuersis, & tempor. præscript. Abbas in c. ult. ad finem de electione. Barcol. & Caltreaf. in leg. ult. §. quoties, ff. de Publican. & vestigal. Alexand. cons. 34. num. 1. lib. 5. Lapus allegat. 46. num. 3. Et alij. Non est autem opus, vt hoc triennium incipiat, postquam ordinans creatus Episcopus fuerit: satis enim est, si secum triennio fuerit commoratus: vt notat Garcia de benefic. 2. part. c. 5. n. 83. Bonacina aliis relatis t. 3. disp. 3. q. 1. p. 11. num. 9. Debet autem facta ordinatione statim (hoc est absque vlla dilatione) beneficium Ordinato conferre, quod verum habet, tamen si solum primam tonsuram conferat, quia sub hac conditione hæc ordinandi potestas ei commissa est, vt declarat Congregatio Concilij teste Barbofa in dicto decreto. Cui obligationi non satisfacit, si maiorem partem anni transire permittat absque beneficii collatione, vt ex Concilij congregatione notauit Flaminius lib. 4. de resignat. q. 2. num. 3. Garcia 2. p. c. 5. n. 87. Salcedo pract. c. 26. vers. tertius casus. Quod si beneficium postmodum Episcopus non conulerit, non obinde Ordinatus bona fide, & cum spe beneficii sibi conferendi suspensionem incurrit, quia hæc vtrique pœna, & censura contrahi nequit absque culpa, à qua Ordinatus (vt suppono) liber est, vt bene notauit Bonac. d. p. 11. n. 12. Excusatur autem Episcopus ab hac obligatione conferendi beneficium Ordinato, si ad titulum patrimonij, vel pensionis promouerit. Vt facere potest, teste Garcia 2. p. de benefic. c. 5. n. 80. Barbofa in remissionib. Concilij, quia beneficium conferendum præcipitur, vt Ordinatus desitutus Episcopi obsequio, & familiaritate habeat vnde sustentari possit. Sicuti docet Bonac. dicto p. 5. q. 1. p. 11. n. 11. Ex hac verò facultate graues Doctores, Salcedo dicto c. 26. §. tertius casus. Garcia 2. p. c. 5. n. 86. Bonac. n. 13. & alij censent non concedi Episcopo potestatem dispensandi cum suo familiari ad Ordines in

interdictis, & illegitimite, aliisque impedimentis, quia hæc potestas diuersa est, neque potestati à Concilio Trident. concessa annexa. Sed contra sunt est satis probabile, quod docuit Saa, verbo Episcopus, num. 36. Sanch. lib. 8. de matr. dist. 1. num. 25. Tum quia ad prædictorum dispensationem videtur sufficere habitatio maioris parte anni. Tum quia concessa facultate ordinandi quæ maior est, concessa videtur, quæ prædictæ ordinationi conueniunt, et si non necessarid.

Tertius casus, in quo Episcopus subditum alterius diocesis ordinare potest, est quando censet proprium Episcopum reatam Ordinationem habiturum: illa enim ratihabito præsumpta censetur facultatis concessio. Argum. c. Legumensis, vbi. q. 2. vbi sanctus Epiphanius ordinauit quemdam ex diocesi S. Ioannis Chryostomi absque expressa eius facultate, quod sanctus vir non fecisset, si ei detrimendum fore penderet. Atque ita tradit ibi Glossa. Maiolus, lib. 4. c. irregularit. c. 2. num. 7. Suar. disp. 31. sect. 1. num. 17. Valer. Reginald. pract. lib. 3. tract. 2. c. 69. vers. sunt autem. Barbofa in remissionib. Concilij sess. 23. cap. 8. in fine. Fateor hanc ratihabitionem in prædicto Textu ex parte Ordinatum non admitti, tamen ex parte Ordinantis admittitur, siquidem Ordinatis imponitur pœnitentia in satisfactionem Ecclesiæ quam offenderunt, & illa pœnitentia petita à misericordiam intuitu recipitur in suo honore, hoc est ad exercitium Ordinis accepti: sicuti docet Petrus Rebuff. in pract. benefic. 1. p. de forma dimissoria, l. i. c. 2. num. 14. Et Salcedo in pract. c. 26. §. secundus in fine. Quocirca hæc ratihabito non est facillè admittenda, tum ne iurisdictioni proprii Episcopi præiudicium fiat, tum ne indigni promoueantur: sicuti illam non admittit Berasius. D. az in sua pract. cap. 26. vers. secundus casus. Et ibi Salcedo, Quaranta alij relatis, verbo Ordo, vers. amplia. Bonac. t. 3. disp. 3. q. 1. p. 11. num. 14. Sed solum permitti poterit, quando maxima, & scilicet morali certitudine constet gratiam Episcopo proprio fore ordinationem. Nam hæc sancti non alij certitudine sicuti possunt alia sacramenta, quæ ad sui licitam administrationem iurisdictionem requirunt, a ministris potest, & hoc sacramentum.

Quinto fertur suspensio aduersus eum qui ordinatur ab Episcopo proprio Pontificalia exercente in aliena diocesi, sine licentia Episcopi illius loci, in quo Ordines conferunt. Quæ suspensio colligitur ex c. Episcopum 9. q. 2. vbi talis ordinatio irrita esse dicitur. Sed aperitur ex Conc. Trident. sess. 23. cap. 5. ibi Nulli Episcopo liceat cuiuscunque primæ legi prætextu Pontificalia in aliena diocesi exercere, nisi de Ordinarij loci expressa licentia, & in personas eidem Ordinarij subiectas tantum. si licet factum fuerit, Episcopus ab exercitio Pontificalium, & iurisdictionis ab executione Ordinum sine ipso iure suspensus. Quod dictum est de Episcopo, intelligendum est de Archiepiscopo, quia ipsi dauum non est Pontificalia exercere in diocesi Suffraganeorum, nisi in aliquibus casibus: vt notat Glossa in cap. Romanus, notab. 2. de officio Ordinarij. lib. 6. Couari. pract. quest. 9. num. 2. Zecola, verba Archiepiscopi, vers. ad secundum. Barbofa in remissionib. concilij, sess. 6. cap. 5. Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 1. p. 12. num. 1. Sed an hæc suspensio extendatur ad recipiendum solum primam tonsuram, Affirmat Rebuff. pract. benefic. et. de Clericis ad sacros Ordines male promotis. Glossa num. 4. Alterius t. 2. disp. 1. o. c. 2. vers. quod si. Bonac. supra. n. 2. quia Episcopus conferens primam tonsuram Pontificalia exercet, solum solus Episcopus, seu iurisdictionem quæ Episcopalem habentibus, sit datum eam conferre. Neque obest quòd in suo cubiculo eam conferre possit, nam etiam ibi potest calicem consecrare, eum tamen ea consecratio Pontificalis vltus sit.

Cæterum est Episcopus ob collationem primæ tonsuræ in aliena diocesi absque licentia Ordinarij illius loci à Pontificalium executione suspendatur: prima tonsura inicitatus suspensionem ibi latam non incurrit. Tum quia prima tonsura spectato iuris rigore non est Ordo, sed Ordinis dispositio, & ab Ordinibus sepe distinguitur, vt constat manifeste ex Conc. Trident. sess. 14. cap. 2. de reformat. ibi: Ad sacros, aut minores Ordines, vel primam tonsuram promouere, seu ordinare valeat. Tum præcipit quia hæc tonsura nullum speciale manus habet, à cuius executione ea iniurius suspensio valeat. Et ita tenet Henric. lib. 3. c. 6. num. 6. Affirmans primam tonsuram conferri ab Episcopo posse suis subditis in aliena diocesi. Illud optime aduertit Suar. disp. 31. sect. 1. num. 21. Ordinatium sine licentia sui Episcopi ab alio Episcopo in aliena diocesi absque debita licentia duas suspensiones incurtere, vnam quia sine litteris dimissorias aliam, quia ab eo Episcopo in eo loco Ordines suscipit; postquam vna suspensio ab alia separari, idè quæ non se impediunt quominus simul contrahantur. Vide quæ diximus tract. de ordine, p. 15.

Sextò suspenditur Ordinatus ante legitimam ætatem ex Extrauag. Pij II. quæ incipit: Cum sacrorum, quàmque confirmauit Clemens VIII. ibi enim Pius II. inquit: Statuimus, & ordinamus, quod omnes, & singuli qui absque dispensatione Canonica, aut legitima licentia, sine extraneis temporibus à iure præscriptis, sine ante ætatem legitimam, vel absque dimissorias litterarum

etiam citramontanis ad aliquem ex sacris Ordinibus fuerint promovendi, à suorum ordinum executione ipso iure suspensi sunt. Et si huiusmodi suspensione durante in eisdem Ordinibus ministrare presumpserint, eo ipso irregularitatem incurrant. Etas requisita pro prima tonsura, & à fortiori pro aliis Ordinibus est septimus annus completus. Cap. nullus de temporib. ordinat. ubi promittitur infanti primam tonsuram conferre. Infans autem est qui septennium nondum complevit. Leg. si infans. §. ult. & leg. postum. Cod. de iure delib. etat. Completo septennio & prima tonsura, & minores Ordines conferri possunt; quia nulla pro his Ordinibus est etas à iure prescripta, sed arbitrio Episcoporum relinquitur; ut tradit Suar. disp. 3. q. 1. punct. 1. num. 4. At pro Ordinibus sacris suscipiendis etas præfixa est à Conc. Trident. sess. 2. cap. 12. de reformat. nam ad Subdiaconatum requiruntur anni 21. pro Diaconatu 23. pro Presbyteratu 25. incepti excommuni Ecclesie præxi. Pro Episcopatu autem 30. completi. iuxta textum in c. cum in curia, de electione. Computanda est huiusmodi etas non à die conceptionis, ut placuit Sfortio Odo de ressit. in integrum. l. p. q. 2. art. 2. num. 48. sed à die natiuitatis siue naturalis, siue violentæ; ut ex communi docuit Conarum. 4. decret. 2. p. cap. 8. §. 2. Maudolus de etate minori, cap. 1. num. 2. 5. Sanchi in decalog. lib. 4. cap. 3. 5. num. 2. quia dies conceptionis ignotus est. Præterquam quod dum infans in utero matris existit, neque in lucem prodit, non reputatur persona distincta, cuius etas enumerari debeat.

Qui igitur aliquo ex sacris Ordinibus ante etatem præfixam initiatur, suspensionem ab executione Ordinis sic suscepti incurret, modo in illius suspensione bona fide non processerit, ignorans probabiliter se etate legitime carere, vel non adesse Ecclesie legem sub suspensionem prohibentem Ordines ante illam etatem suscipi, nam eo casu excusatur ab hac pena, quæ non nisi ob grauem culpam contrahi potest; ut aduertit Nauarr. c. 27. num. 5. Suar. disp. 3. q. 1. sect. 1. n. 6. qui censent quamlibet ignorantiam modo affectatam non sic excusare; quia Pius V. utitur verbo presumpserit, quod dolum importat. Sed relictus Bonac. l. 3. de censur. disp. 3. q. 1. punct. 1. numero 3. solam ignorantiam probabilem, & inuincibilem excusare; quia verbum presumpserit, non pro contrahenda suspensione, sed pro contrahenda irregularitate ob violationem suspensionem assumptam est, ut legenti Textum constare potest.

Dixi sic Ordinarum suspensionem esse ab executione Ordinis sic suscepti, sed non ab executione aliorum Ordinum legitime etate perceptorum: nam esto Pius II. in sua Bulla generaliter dixerit, a suorum ordinum executione ipso iure suspensi sunt, intelligendum est de Ordinibus indebitè susceptis. Argum. Textus, vel non est compos. de Temporib. ordinat. & notauit Bonac. d. 1. disp. 3. q. 1. p. 1. num. 8.

Monent tamen Suar. disp. 3. q. 1. sect. 1. num. 23. Garcia 2. p. de bñific. c. 5. num. 51. referens sacra Cardinalium Congregationis decisionem. Bonac. supra, pun. 1. in fine, & Doctores communiter, Ordinarum ante legitimam etatem sic scienter, siue ignoranter, absolutumque à suspensione non posse Ordinem receptum exercere, quousque ad legitimam etatem peruenerit. Argum. cap. vel non est compos. de temporib. ordinat. non ob impedimentum suspensionis, sed irregularitatis à iure inductæ, quæ quis prohibetur ante legitimam etatem Ordinem suscipere, & consequenter ab illi usque.

Septimo suspenditur qui Ordines suscepti extra tempora designata ab Ecclesia, absque dispensatione legitima. Quæ suspensio iure antiquo lata non erat ipso iure, sed ferenda, ut constat ex cap. sanè. Cap. cum quidam. Et cap. consultationi de temporib. ordinat. At in dicto Extravag. Pij II. Cum ex sacrorum, habetur expressè, extenditurque tantum hæc suspensio ad sacrorum Ordinum suspensionem, & merito; quia minores Ordines non habent statuta tempora, ut constat ex cap. de temporib. ordinat. Et notauit Suar. disp. 3. q. 1. de censur. sect. 1. num. 3. 09 Bonac. l. 3. de censur. disp. 3. q. 1. num. 4. Requiritur tamen culpa grauis in ordinato, ut aduertunt præfati Doctores. Vnde si bona fide sacris initiatus, credens se habere facultatem, vel Episcopum dispensare posse, vel ex alia simili ignorantia, sic excusatur è culpa, sic & à censura censens excusatus. Effectus huius suspensionis est impedire executionem Ordinis male suscepti, nam esto in prædictis decretis dicatur à suis Ordinibus, subire intelligendum est malè susceptis, et in copulationis in quo deliquisti, quia est benignior interpretatio, & saluatur proprietas verborum: uti notauit Auila de censur. 3. p. disp. 5. dub. 7. §. sexto notandum. Henric. lib. 1. c. 3. §. 3. numero 4. Suar. disp. 3. q. 1. num. 31. Galpar. Hurtado tract. de suspens. difficult. 1. §. 1. num. 36. Bonac. l. 3. de censur. q. 1. punct. 3. n. 5. Huiusmodi absolutio Episcopo competit, siquidem non est reuocanda, ut aduertit Suar. Hurtado, Auila & Bonac. supra. Nam esto Sixtus V. in Extravag. Sanctum, & salutar. sibi absoluteionem reuocauerit, Clemens VIII. in constitutione quæ incipit: Romanum Pontificem, edita pridie kalend. Martij, anno 1590. ad terminos sacrorum Canonum, & constitutionis Pij II. & decretorum Concilij Trident. reducita est, exceptis his quæ

in dicta Bulla contra simoniacos ordinantes, & ordinatos statuantur, quæ nullo modo reuocantur.

Octauo suspensio fertur aduersus Ordinarum non seruatis temporum interstitiis, quod multipliciter contingere potest. Primo si eodem die plures Ordines sacros suscipias. Secundo, si minores simul cum sacro ubi non est consuetudo. Tertio si non serues moram temporis inter vnum, & alium Ordinem à Conc. Trident. præscriptam.

Præmittendum est ex his quæ diximus tract. de Ordine, d. 3. primam tonsuram quolibet die conferri posse, cum iura certum diem non requirant. Minores omnibus diebus ieiunij, quatuor temporibus & Dominicis, & festiuis dari posse; sacros vero non nisi in sabbato quatuor temporibus, & in duobus casibus die Dominico. Primo si ieiunium sabbathi continetur ab Ordinato, & Ordinate usque ad diem Dominicum, quia tunc reputatur eadem dies esse sabbatum pract. cap. 2. 6. vers. ista autem. Suar. disp. 3. q. 1. sect. 1. num. 10. Et 42. Secundo si die Sabbathi tanta esset Ordinandum multitudo, ut non possent omnes Ordinibus insigniri, nam tunc in Dominicam collatio Ordinum transferri potest, ut notauit Glossa, & Innocent. in cap. litteras de temporib. ordinat. Syluest. verbo ordo. 2. q. 6. Salcedo loco citato. Consecratio vero Episcoporum solis Dominicis, & festiuis diebus facienda est. Cap. ordinarum 7. §. dist. Et notauit Syluest. verbo consecratio 1. q. 3. quam consecrationem debet recipere Episcopus electus, & confirmatus intra trium mensium spatium à sua confirmatione, alioquin ad fructuum perceptorum restitutionem tenetur, & si intra totidem menses id postmodum facere neglexerit, Ecclesia ipso iure punitur, ut habetur in Conc. Trident. sess. 23. cap. 2. de reformat.

Secundo præmittendum in receptione minorum Ordinum, non esse necessaria temporum interstitia. Nam esto in c. singulari. 77. dist. de heneur quædam tempora illud usque aut quum est, & ita possunt omnes illi Ordines simul cum prima tonsura eodem die, si Episcopo visum fuerit, conferri; præsertim ubi viget consuetudo. Ut colligitur ex c. 2. De eo qui ordinem furtiue suscepit. Et tradit Glossa, & Doctores ibi. Et in c. 3. de temporib. ordinat. Suar. disp. 3. q. 1. sect. 1. num. 4. Sayrus lib. 4. thesauri, cap. 1. n. 2. Bonac. l. 3. de censur. disp. 3. q. 1. punct. 1. n. 2. Vnde in Concilio Trident. sess. 23. c. 11. de reformat. statuitur, hos Ordines recipi per temporum interstitia, nisi aliud Episcopo expedire magis videatur. Quare ex arbitrio Episcopi rationabili, possunt eodem die omnes prædicti Ordines simul cum prima tonsura recipi, & sic praxis obtrinit. A suspensione autem postremi gradus ad Subdiaconatum annus integer Ecclesiasticus transire debet, nisi necessitas, aut Ecclesie utilitas iudicio Episcopi aliud exoptat, ut habetur in Conc. Trident. sess. 24. c. 11. de reformat. sic. A Subdiaconatu ad Diaconatum annus integer similiter transire debet, nisi aliud Episcopo videatur. Sicuti decidit Conc. Trident. sess. 23. c. 13. & idem decisum est capite 14. à Diaconatu ad Presbyteratum. His positis,

Dicendum est, si recipias primam tonsuram, & Ordines minores non seruatis temporum interstitiis contra voluntatem Episcopi graue peccatum committis; quia violas statuta sacrorum Canonum in materia graui. Ut tradit Glossa in cap. quicumque verbo Acolytus 77. dist. Salcedo cap. 2. 6. Bonac. tom. 1. de censur. disp. 3. quest. 1. punct. 4. §. 1. num. 2. Suar. disp. 3. q. 1. sect. 1. num. 3. nullam tamen suspensionem incurris, quia nullibi cauta est, ut docent præfati Doctores. Si vero Ordines minores simul cum Subdiaconatu susciperes absque Episcopi dispensatione, illoque ignorante suspensionem, sed irregularitatem incurres. Ex cap. 2. de eo qui ordinem furtiue suscepit, sicuti notauit Nauarr. cap. 2. §. num. 71. vers. octauo. Maiolus lib. 4. de irregularitat. cap. 11. num. 1. Sayrus lib. 4. thesauri, cap. 14. num. 2. 5. Auila 7. part. de censur. disputat. 9. sect. 1. dub. 4. Bonac. tom. 3. de censur. disp. 3. quest. 1. punct. 4. num. 2. Quod tamen intelligendum est, quando non vocatus te ingessisses Ordinandum; quia tunc Ordinem furtiue suscipis, secus vero si vocatus esses tam ad Ordines minores quam ad Subdiaconatum, tamen si ex inadvertentia Episcopi, quia cessat furtina Ordinis receptio. Posse autem Episcopum dispensare, ut simul eodem die Ordines minores, & Subdiaconatum recipias, supponit sacra Cardinalium congregatio, & docuit Nauarr. cap. 2. §. num. 71. & indicat Suar. dicta sect. 1. num. 4. Bonac. d. p. n. 2. Quod si duos sacros Ordines eodem die reciperes absque dispensatione Pontificis (qui tamen dispensare potest) dubius est Suar. disp. 3. q. 1. de censur. sect. 1. num. 4. an incurras suspensionem, eo quod in cap. litteras de temporib. ordinat. ubi de ordinato Diaconatu & Presbyteratu eodem die decernitur ab executione officij Sacerdotalis manere suspensum, quousque Pontifex aliter disponat, non fertur lex pro futuris casibus, sed casui ibidem relato arctatur dispositio. Ceterum communis sententia affirmat, te manere suspensum. Vti tradit Nauarr. cap. 2. §. num. 71. Maiol. lib. 4. de irregularitat. cap. 11. Viuald. tit. de suspens. num. 47. Sayrus lib. 4. thesauri, cap. 1. num. 2. 5. Bonac. tom. 3. disputat. 3. quest. 1. p. 4. num. 5. tum quia verum non est in prædicto cap. litteras legem

non statim aliis de omnibus decretis casum specialem referentibus, idem dici possit. Tum præcipue quia Textus in c. innotuit. De eo qui fortuito ordinem suscepit, inquit de his qui Subdiaconatus, & Diaconatus Ordinem simul susceperunt, de iuris rigore in susceptis Ordinibus ministrare non debent, ibique potestas dispensandi Abbati, & Episcopo remittitur, si Religionem intraverint. Secus referatur Pontifici, ut aduertunt Maiol. Bonac. Suar. loc. cit.

Ob violationem interstitiorum nulla est in iure pœna apposta, tamen si graue peccatum committas legem Ecclesiasticam transgrediens. Sicuti tradit Zerola in pract. 2. part. verbo ordo, num. 8. Alterius 2. p. disp. 10. c. 4. post princ. Suar. disp. 31. sect. 1. n. 43. Riccius in collect. decis. 3. p. collect. 576. Barbosa de potest. Episc. alleg. 18. n. 11. Bonac. t. 3. disp. 3. q. 1. p. 4. n. 2. numero 1. Solum aduerto in dispensatione interstitiorum diuersam causam requiri pro sacris Ordinibus suscipiendis. Nam agens Concil. Trident. sess. 23. c. 11. de susceptione Subdiaconatus post suscepti onem postremi gradus minorum Ordinum, inquit: Non promoueantur nisi post annum, nisi necessitas, aut Ecclesie utilitas aliud exposcat. Et cap. 13. agens de promotione ad Diaconatum inquit. Promoti ad sacrum Subdiaconatus Ordinem, nisi per annum saltem in eon non sint versati, ad altiorum gradum nisi aliud Episcopo videatur, ascendere non permittantur; cum autem hoc iudicium rationale debeat esse, oportet ut saltem Ecclesie utilitas adsit que dispensationem exigat. Verum à Diaconatu ad presbyteratum ascensio non permittitur, nisi ob Ecclesie utilitatem, ac necessitatem aliud Episcopo videatur. Ut habetur dicta sess. 23. c. 14. de reformat. Quod si Episcopus absque prædictis causis utilitatis, vel necessitatis dispensationem concedat, nulla est dispensatio, utpote facta in lege Superioris contra formam à superiore præteritam. Sicuti aduertit Suar. disp. 31. sect. 1. num. 43.

9 Nonò ferit suspensio aduersus eum qui per saltum promouetur, hoc est qui ad Ordinem superiorem, præter illi inferioris ascendit. Vti colligitur ex c. sollicitudo. 52. dist. 8. & ex cap. vn. de clerico per saltum promotio, ubi de Subdiacono qui præter illi Diaconatu Presbyteratum suscepit, inquit Pontifex: Mandamus, quatenus condignam poenitentiam pro negligentia huiusmodi iniungas eidem, qua parata ipsum in Diaconatum ordinare procuret, & sic de misericordia eundem ministrare permittas in ordine Sacerdotis. Ergo ob prædictum delictum impeditus erat promotus à susceptione Ordinis prætermissi, & ab administratione Ordinis suscepti. Et denique in Concilio Tridentino supponitur, siquidem sess. 23. cap. 14. in fine de reformat. dicitur: Cum promotus per saltum si non ministrauerint, Episcopus ex legitima causa potest dispensare. Si igitur dispensatione indigent, ergo vinculo aliquo ligati erant, quod nullum aliud esse potest, nisi suspensionis, siquidem non solum impediuntur à susceptione Ordinis prætermissi, sed etiam à suscepti administratione. Atque ita docent Syluelli. verbo irregularitas. q. 11. Sotus in 4. d. 15. q. 1. art. 3. Nauarr. cap. 2. §. num. 71. & cap. 27. num. 244. Gregor. Lopez. leg. 63. tit. 5. part. 1. Salcedo pract. c. 29. Suarez. disp. 31. de censur. sect. 1. num. 35. & seqq. Auila 7. p. disp. 9. dub. 2. Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 1. p. 2. numero 1. Filiucius tract. 17. c. 5. q. 8. n. 1. August. Barbosa de potest. Episcop. allegat. 47. num. 1. Sayrus lib. 4. c. 14. n. 26. Coninch. disp. 31. dub. 5. num. 40. Gaspar Hurtado de suspens. difficult. 1. §. num. 39. & alij. Tamen si contrarium censent non improbabiler Turcomana in dicto cap. sollicitudo, art. 4. & ibi Archidiacon. & Præposit. Angel. verbo irregularitas. 1. num. 36. Armilla eodem n. 68. Bernard. Diaz. pract. c. 29. & probabile reputant Suar. & Auila supra ducti ex dicto cap. sollicitudo: ubi solum mandatur Episcopo prohibere ab officio Sacerdotis Presbyterum per saltum promotum, donec Subdiaconatum intermissum recipiat, quod non arguit suspensionem ipso iure latam, sicuti neque Textus in c. vn. de clerico per saltum promotio: cum ex eo tantum colligatur non esse permittendum sic ordinatum Ordinem prætermisum recipere, & in suscepto ministrare, quoque condignam de delicto poenitentiam præstet. Verba verò Concilij, quæ efficaciora sunt in hac parte explicari possunt, non de propria dispensatione alicuius impedimenti contracti, sed de permissione abque impositione alicuius suspensionis, vel pœna. Sed hæc nullo modo placent, quia videtur esse Textuum violenta explicatio. Et quia Concil. Trident. concedit Episcopo potestatem dispensandi cum promotis per saltum, si non ministrauerint. Supponit ergo post ministerationem non posse dispensare, quod verum esse non posset, nisi ex ministeratione irregularitatem incurerent, ob violatam suspensionem ex ordinatione per saltum contractam.

10 Decimò suspenditur, & irregularitate innotatus, qui post matrimonium contractum etiam non consummatum, aliquem ex sacris Ordinibus suscepit extra casus à iure permisso. Vti habetur in Extrauag. Ioann. XXII. Antiqua de voto & voti redempti. ibi dicitur: Inhibentes, ne quisquam durante matrimonio nondum etiam consummato, aliquem de sacris Ordinibus presumat suscipere, nisi prout sacris Canonibus nouerit conuenire. Quod si fecerit à quoquam forsitan attentatum fuerit, ordinamus quod nec matrimonio soluto in sic suscepto Ordine ministrare, ne-

que ad superiores Ordines probehi, nec ad aliquod beneficium, cui officium Ecclesiasticum ualeat promoueri. Ex his verbis constat sic promotum suspensionem incurere, quatenus ab executione Ordinis suscepti suspenditur; irregularitatem uero, quatenus prohibetur ad superiores Ordines ascendere, & in beneficio Ecclesiastico promoueri. Ut aduertit Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 1. p. 7. num. 1. Gaspar. Hurtado de suspens. difficult. 1. §. num. 40. Coninch. disp. 15. dub. 5. num. 41. Notanter dixi aliquem ex sacris Ordinibus: nam esto graue peccatum committat coniugatus, Ordines minores post matrimonium recipiens, nullam tamen pœnam ipso iure incurrit; quia Extrauagans supra dicta solum de susceptione ordinum loquitur, & nullus alius inuenitur Textus in iure pœnam susceptioni Ordinum minorum indicens.

Præterea dixi extra casus à iure permisso. Sunt enim plures, in quibus licet coniugatus Ordinem etiam sacrum suscipiat. Primò si ante consummatum matrimonium professionem in Religionem approbata emittat; quia eo casu vinculum matrimonij soluitur. Secundò si post consummatum matrimonium vxor ex vi consensu Religionem ingrediatur. Iuxta caput Episcopus benedictionem, 76. dist. Tertio si ipsa separata uincere uult, & votum castitatis emittat dum senex sit, & de incontinentia periculo non suspecta. Iuxta cap. seriatim, 32. dist. Et cap. coniugatus de conuers. coniugator. Cap. Agatlosa 27. q. 1. Quarta si ob causam vxoris diuortium quoad thorum, & habitationem perpetuo celebratum est; quia ab oneribus matrimonij soluitur. In his ergo casibus quia vir licet Ordines suscipiat, nullam suspensionem incurrit.

Quod si bonâ fide putans vxorem esse mortuam, vel validam professionem emisisset, cum tamen nihil horum contigerit; Ordinem sacrum recipiens, suspensionem non incurrit; quia ad hanc suspensionem culpa grauis requiritur, ut collat ex illis verbis Extrauag. Nemo aduersus supra dicta presumat. & si senex fuerit à quoquam attentatum. Sicuti notauit Suar. disp. 31. sect. 2. num. 6. Bonac. disp. 3. q. 1. p. 7. num. 4. Ex Ecclesiastico tamen præcepto prohibetur esse ab executione Ordinis sacri matrimonio durante; in quo præcepto nequit Episcopus dispensare, ut aduertit Bonac. supra p. 7. in fine. Matrimonio autem dissoluto, vel ipsa vxore votum castitatis emittente si tenet sit, nec de incontinentia periculo suspecta, vel Religionem ingrediente, poterit se promotus in susceptione ordinis ministrare, & ad superiores ascendere, quia nullo impedimento, aut præcepto remouetur, ut affirmat Suar. disp. 31. sect. 2. num. 6.

In casibus autem in quibus hæc potestas contrahitur nullus præter summum Pontificem potest dispensare, etiam matrimonio dissoluto, nisi forte fuerit dissolutum ob tui in Religionem ingressum, quo casu permittitur in dicta Extrauagans. Episcopo dispensatio, vel Religionis Superioribus, qui ex privilegio sibi concessio à Sede Apostolica possunt, cum suis Fratribus in his suspensionibus dispensare.

Vndecimò ferit suspensio aduersus eum qui Sede Episcopali vacante, nec arctatus occasione alicuius beneficii recepti, vel recipiendi ordinatur in sacris intra annum cum litteris dimissoriis à Capitulo acceptis. Et Cone. Trid. sess. 7. cap. 10. de reformat. quæ suspensio durat vsque ad beneficium futuri Prælati. Prio suscipiendis minores Ordines alia prima statuitur, scilicet ne clericali privilegio præferim in criminibus gaudeant, quare nisi suscipiantur, ut congregatio Concilij declarauit, teste August. Barbosa, in dicto cap. 10. Quod adeò verum est, ut nec primam tonsuram virtute litterarum dimissoriarum à Capitulo recipere possit qui beneficium recepto, vel recipiendo arctatus non fuerit. Vti docuit Nauarr. cons. 17. de temporib. ordinat. Man. Rodrig. t. 2. cap. 14. num. 6. Garcia. §. p. de benefic. c. 7. num. 95. temetipso pœna imposta ordinat minoribus huic non comprehendat; quia appellacione minorum Ordinum maxime in decreto pœnalis & odioso solum ueniunt intelligendi quatuor minores Ordines, & non prima tonsura quæ ab illis distinguitur: ut colligitur ex Trident. sess. 23. cap. 4. §. 6. 10. & notauit Garcia, supra. Arctatus uero occasione beneficii recepti (ut rectè explicat Garcia. §. p. de benefic. c. 7. num. 95. & seqq.) ille dicitur qui beneficium obtinet ratione cuius obligatur se promoueri facere. Vt qui obtinet Parochialem Ecclesiam, est arctatus intra annum ad sacerdotium promoueri; & obtinens Canoniatum ad suscipiendum Ordinem est annexum, & sic de aliis beneficiis, & sic capellaniis requiruntur ex institutione personalem, seu ordinis exercitium. Occasione uero beneficii recipiendi arctatus dicitur, qui uocatus est ad beneficium vacans, certum requirens Ordinem quo ipse caret. Quod adeò verum est, ut si ad beneficium præsentetur, careatque prima tonsura, possit illi conferri ex litteris dimissoriis à Capitulo acceptis, ut ea præsentatio effectum habere possit: sicuti dicitur à sacra Congregatione refert Barbosa in remissimis. Concilij, dicto cap. 10. & Garcia supra. Electus uero in concursu ad beneficium curatum, cuius collatio faciendâ est à Pontifice, nequit interim dici arctatus occasione beneficii accepti, cum illud ante collationem Pontificis non habeat, neque occasio-

ne beneficij recipiendi, cum ad illius receptionem Ordo facer non requiratur. Similiter nequit dici arctatus occasione beneficij recipiendi, cui vis beneficium resignare certum Ordinem requiritis quo resignatus caret: quia ea resignatio voluntaria est, & ratione resignationis voluntariae futuræ dici non potest arctatus. Vt bene Garcia dicto cap. 7. à numero 97.

11 Duodecimò fertur suspensio iure lata, & Pontifici reservata in cap. per tuas. Et cap. penult. de Simonia: adversus ordinatum carentem titulo patrimonij, vel beneficij ad Ordines sacros requisiti, & pacificentem cum ordinante, seu presentatore non peturum ab eis alimenta. Quod ad hoc verum est, vt etiam si ignoranter procedat hanc poenam incurrat, modò non sit ignorantia omnino inculpabilis, & inculpabilis. Vt docuit Suar. disp. 31. sect. 1. n. 34. Garpar Hurtado de suspens. disp. 1. §. 37. Coninch. disp. 1. §. dub. 5. num. 3. Ordinanter verò à collatione Ordinum, presentans ab eorum executione per triennium maneat suspensus. Quod si seculo hoc pacto, Ordines recipias ab Episcopo conficito iure inopix, & defectus tituli nullam poenam ipso iure incurris. Nam esto in cap. venimem, & cap. sanctorum, 70. diff. poena suspensionis in dicta ordinato fuerit, revocata fuit in cap. cum secundum Apostolum de Præbendis. & cap. si Episcopus eodem tit. in 6. imposita ordinanti obligatione ordinatum alendi, quam obligationem solum creditur renouasse Conc. Trident. sess. 21. c. 2. de reformat. Verum si Episcopus ignarus omnino fit huius defectus, tu verò falsis probationibus titulum finxisti, est multi probabiliter exultante te manere suspensum, probabilis est nullam suspensionem ipso iure incurere, neque ordinantem obligatum esse tibi alimenta subministrare, vt potest qui nullam culpam commiserit: quæ omnia latius probata sunt hac 3. tract. de Ordine punct. 11.

§. 11.

De suspensionibus ipso iure latis contra Clericos, ob prauum usum Ordinis suscepti.

- 1 Declaratur prima suspensio adversus Clericum recipientem oblationes à manifesto usurario, vel eius corpus defunctum Ecclesiastica sepulturam.
- 2 Declaratur secunda quæ est adversus Parochum, vel alium Sacerdotem sine Regularum, sine Sacularum, qui alterius Parochi sponso sine illorum parochi licentia, matrimonio iungere vel benedicere ausus fuerit.
- 3 Tertia refertur adversus Sacerdotem sacularum, vel regularem matrimonium clandestinum non prohibentem, seu illis interessentem.
- 4 Quarta refertur adversus Clericum secundas nuptias benedicentem.
- 5 Quinta adversus Episcopum, vel Presbyterum ingressum ad Missarum solemniam celebrandam, si præsumat recedere, vt ab alio Missæ sacrificium perficiatur.
- 6 Sexta adversus Sacerdotem sacrificantem, & se à communione suspendentem.
- 7 Septima adversus eos qui Ordine continentur in loco interdicto.
- 8 Octava refertur adversus Sacerdotes, tam saculares, quam regulares non servantes in decreto sanctæ Congregationis. Romanae edito 16. Julij ann. 1525. præscribuntur.

1 Prima sumitur ex c. quia in omnibus de Vsuris, adversus clericum quia à manifesto usurario oblationes receperit, vel eius corpus defunctum tradiderit Ecclesiastica sepulturæ. Quæ suspensio est ab officio, donec Episcopo suo videatur satisfactum, compelliturque oblationes receptas restituere iudicis sententia interveniente. Vt colligitur ex illis verbis Textus; Reddere compellatur. Nominè obligationum venit quod Deo offertur liberè in recognitionem digne excellentiæ, non vero quod debitum est, & ministris Ecclesiæ conceditur in suorum laborum stipendium, & eorum sustentationem. Usurarius autem debet esse manifestus non vtinque, sed per denunciationem, quia post Extravag. Ad evitanda scandala, solum denunciatum tenetur vitare. Sicut hæc omnia tradunt Suar. disp. 31. sect. 2. à n. 6. Coninch. disp. 1. §. dub. 5. num. 41. Filiucius, tract. 17. cap. 6. num. 100. Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 3. p. 2. Ad idem reduci potest suspensio lata cap. super eod. de Raptoribus, vbi Clerici qui raptoribus Ecclesiarum absque vlla facta satisfactione sacramentum absolutionis impendunt, aut eorum sepulture interfuerint, vel eorum elemosynas recipere attentaverint, seu huiusmodi rapinæ participes inveni fuerint Ordinis sui damnium irrecuperabiliter pati, & Ecclesiastico beneficio carere debent. Quæ suspensio non videtur ipso iure lata, sed ferenda, vt indicat illa verba patientium, careant. In Conc. Trident. verb. sess. 22. cap. 11. de reformat. etiam post integram satisfactionem, & absolutionem

nem à suorum Ordinum executione suspendi arbitrio sui Ordinarij debent.

Secunda sumitur ex Conc. Trident. sess. 24. cap. 1. de reformat. quæ est adversus Parochum, vel alium Sacerdotem sine regularem, sine sacularum, qui alterius Parochi sponso sine illorum parochi licentia (etiam si sibi licere contendat ex privilegio, vel ex immemorabili consuetudine) matrimonio iungere, vel benedicere ausus fuerit. Quæ suspensio ab officio, & beneficio videtur esse, quia absolute fertur, vt tradit Bonac. disp. 3. q. 3. §. 5. num. 7. Filiucius, tract. 17. cap. 6. q. 4. num. 101. At vt prædicti Doctores sumant, probabilis est sententia Suarez disp. 3. §. 1. sect. 3. n. 18. asserens solum esse suspensionem ab officio, & munere sacerdotali; siquidem fertur non solum in Sacerdotes saculares, sed regulares, & per modum vniuersi, & consequenter ab aliqua actione quæ illis communis sit. Præterquam quod poena culpæ commensurari debet. Cum autem culpa solum sit adversus sacerdotale officium, poena suspensionis solum sacerdotale officium spectare debet. Durat autem hæc suspensio quousque ab Ordinario illius parochi qui matrimonio interesse debebat, vel sponso benedicere; absolute præstetur, vt expressè notatur in dicto Textu. Excommunicationem autem latam in Clemens. 1. de Privilegiis adversus Sacerdotem regularem matrimonio absque parochi licentia assistentem, cessare credunt Sayrus lib. 4. thesauri, cap. 1. §. num. 10. Henric. lib. 1. cap. 39. num. 3. Filiucius, tract. 17. cap. 6. num. 101. Rebell. post 4. lib. declaration. sect. 2. num. 82. Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 3. §. 5. num. 6. ob impositam à Conc. Trident. suspensionem, ne vnicuique delictum duplici poena puniatur, maxime quia receptum apud Doctores est poenam, seu legem nouo iure appositam alicui delicto corrigere grauiorem iure antiquo appositam, vt multis comprobatur Sanchez lib. 3. de matr. disp. 48. num. 8. Sed appositum in presenti verius videtur, vt docuit Nauarr. lib. 5. Consil. tit. de penis, consil. 1. alias lib. 1. tit. de constitutionib. consil. 10. Maiolus lib. 3. de irregulari. cap. 2. §. num. 12. Man. i. i. sum. cap. 2. §. num. 14. Sanchez dicto lib. 3. disp. 48. num. 8. Quia cum hæc poena ipso iure infligatur, nec sint incompatibiles, vtique censendus est Sacerdos regularis ligari. Illa verò doctrina, quod poena mitior noua lege inducta corrigat antiquam, verum habet in poenis à Iudice infligendis, quia vnica actione eas infligit, non vero in his quæ ipso iure latae sunt.

Tertio placet Henric. lib. 3. cap. 39. num. 3. Sayro, lib. 4. thesauri, cap. 1. §. num. 8. suspensionem ab officio per triennium ipso iure ferri adversus Sacerdotem sacularum, vel regularem matrimonium clandestinum non prohibentem, seu illis interessentem ex cap. cum inhibito de clandest. desponsat. impuber. Sed rectius Couarru. in 4. decretal. 2. p. cap. 6. num. 1. Sanchez lib. 3. disp. 48. à num. 6. Bonac. t. 3. disp. 3. q. 3. §. 5. num. 9. Filiucius tract. 17. cap. 6. num. 102. censent suspensionem non esse ipso iure latam, sed ferendam; quia Textus vtitur verbo suspendatur, quod actionem Iudicis denotat.

Quarta refertur ex cap. capellanum de secundis nuptiis, adversus Clericum secundas nuptias benedicentem. At vt Glossa ibi. Couarru. 4. decretal. 2. p. cap. 8. §. 11. num. 2. Bernard. Diaz pract. cap. 74. Henric. lib. 1. cap. 39. num. 3. Sanchez lib. 7. disp. 81. num. 27. Sayrus cap. 1. §. num. 4. Filiucius tractatu 17. cap. 6. num. 105. Bonacina t. 3. de censur. disp. 3. q. 3. punct. 5. docent in prædicto Textu non esse censuram latam, sed ferendam.

Quinta adducitur ex cap. nullus Episcopus de consecrat. dist. 1. vbi Episcopus, vel Presbyter ingressus ad Missarum solemniam celebrandam si præsumat recedere, vt ab alio Episcopo, vel Presbytero Missarum solemniam suppleantur, nisi aliqua passio ne vrgente à sacro Corpore, & Sanguine Domini nostri Iesu Christi suspenditur. Sed an hæc suspensio sit ipso iure lata, an ferenda? Non conueniunt Doctores. Nam Sayrus lib. 4. cap. 15. num. 1. Bonac. t. 3. de censur. disp. 3. q. 3. p. 2. existimant ipso iure latam esse, quia Textus inquit: A Corpore, & Sanguine Domini nostri Iesu Christi sit suspensus, quæ verba actionem ipsius legis, non iudicis denotant. Sed rectius contrarium docuit Glossa ibi, vtens loco illorum verborum; Suspenditur, verbo suspendatur. Et Filiuc. tract. 17. cap. 1. §. n. 103. Nam cum in materia penalium stricta interpretatio faciendâ sit, & verba illa suspensus sit indifferentiâ sint ad significandam censuram latam, & ferendam, non est cur latam esse intelligamus; maxime cum in c. nihil. 7. q. 1. vbi eiusdem casus mentio fit, dicatur, Excommunicationis sententiam sustinebit, quod iudicis officium requirit. Et licet Doctores dissentiant, an hæc poena sit suspensio, an verò excommunicatio. Alij vt Archidiacon. dict. cap. nihil censent esse excommunicationem minorem, alij vt Maiolus lib. 3. cap. 16. in fine excommunicationem maiorem esse affirmant, quia separatio ab altari anathema dici solet. Cap. Engeltrudam, 3. q. 4. & cap. nemo per ignorantiam de consecrat. dist. 1. At verius est esse suspensionem ab officio sacerdotali celebrandi, quia separari à Corpore, & Sanguine Christi nequit Sacerdos, nisi separetur à celebrandi munere. Neque obest Textus in cap. nihil, vbi expressè de excommunicatione sermo habetur; quia ibi excommunicatio ferenda indicitur